



## La cursa de l'Ian

### Descripció

Vet aquí que en un poblet poblàs on tothom tenia nas, vivia l'Ian, un nen amb moltes ganes de créixer i aprendre. L'Ian no només compartia casa amb els seus pares, sinó també amb la seva germana gran, la Clara, i un germà petit, l'Oliver, que acabava de néixer. La vida a casa era un remolí constant d'activitats i petites aventures, però l'Ian sovint se sentia una mica perdut entre el nou nadó que requeria molta atenció i les responsabilitats escolars de la seva germana.

Per afegir una mica d'acció a la seva rutina, l'Ian es va inscriure en una cursa local d'atletisme que celebrava el seu poble cada any. Aquesta cursa no era de velocitat, sinó de resistència i esforç, disciplines en les quals l'Ian volia brillar. Ell sabia que guanyar no seria fàcil, però estava decidit a entrenar amb tot el seu cor.

Cada tarda, després de fer els deures, l'Ian sortia a córrer pels camps que envoltaven el poblet. Al principi, els seus peus es cansaven ràpidament i el seu alè es tornava curt després de pocs minuts, però amb cada nova sortida, sentia com les seves cames es tornaven més fortes i el seu alè més ferm.

Veient l'esforç del seu germà, la Clara va decidir unir-se a ell. Ella ja practicava atletisme a l'escola i podia donar-li consells valuosos. «Ian, és important que mantinguis un ritme constant i que no t'acceleris massa al principi», li explicava mentre corrien junts per les sendes que es retorçaven entre els camps de blat.

Amb el suport de la seva germana, l'Ian va començar a millorar notablement. La seva resistència augmentava, i també la seva confiança. A més, aquelles estones compartides amb la Clara es van convertir en un tresor per a ell, temps durant el qual



podia sentir-se especial i atès, allunyat de les demandes constants del petit Oliver.

Finalment, va arribar el dia de la cursa. L'Ian, vestit amb el seu dorsal i les sabatilles ben lligades, es va alinear amb els altres participants en el punt de sortida. Mirava al camí que tenia al davant, sentint una barreja d'emoció i nervis.

La cursa va ser un desafiament, amb corredors experimentats i novells tot barrejant-se en un esforç col·lectiu cap a la meta. L'Ian va recordar els consells de la seva germana i va mantenir un ritme constant, usant l'energia de manera intel·ligent. A la meitat del camí, va començar a avançar posicions, superant a corredors que havien començat amb massa ímpetu.

Quan va travessar la línia de meta, l'Ian no va guanyar la primera posició, però sí que va aconseguir un respectable tercer lloc. La seva família, la Clara i l'Oliver i els pares, va aplaudir i va cridar el seu nom amb orgull.

Aquella nit, l'Ian va aprendre que l'esforç i la dedicació tenen les seves recompenses, i que l'esport era una forma meravellosa de construir no només força física sinó també llaços familiars. La cursa li va ensenyar que, malgrat que no sempre es pot guanyar, l'esforç sempre porta a una victòria personal.

Aquest conte s'ha acabat i si no és mentida és veritat.